

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/196/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223690
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1512223690.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej, v právnej veci navrhovateľky: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., IČO: 35 807 598, so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom: Grösslingova 4, Bratislava proti odporčkyni: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, č. k.: 7C/163/2012-109 zo dňa 07. 10. 2014, proti uzneseniu č. k. 7C/163/2012-133 zo dňa 10. 12. 2014, rovnakého súdu takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, č. k.: 7C/163/2012-109 zo dňa 07. októbra 2014, **p o t v r d z u j e**.
- II. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, č. k.: 7C/163/2012-133 zo dňa 10. decembra 2014, **p o t v r d z u j e**.
- III. Odporčkyni **s a n e p r i z n á v a** náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporčkovi domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 175,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 995,76 eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava V v exekučnom konaní. O náhrade trov konania rozhodol tak, že v konaní úspešnému odporčkovi (§ 142 ods. 1 O. s. p.) náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom stanovených predpokladov pre založenie zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom (ust. § 3 ods. 1 písm. a/, b/, § 5, § 6, § 9 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Zo spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 37Er/1398/2004 zistil, že o návrhu na zmenu exekútora, doručenom dňa 06. 10. 2010, exekučný súd rozhodol po tridsaťdňovej lehote (dňa 29. 03. 2012 uznesením č. k. 37Er/1398/2004-20).

Nedôvodnosť návrhu vyvodil z neunesenia dôkazného bremena v otázke vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom súdu. Navrhovateľ nepreukázal, že pôvodný exekútor do rozhodnutia súdu o jeho zmene nemohol vykonávať úkony smerujúce k

vymáhaniu pohľadávky; zmena exekútora, i keď vykonaná oneskorene, nemala žiaden vplyv na nároky navrhovateľa v exekučnom konaní.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý z odvolacích dôvodov, uvedených v § 205 ods. 2 O. s. p., žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/ O. s. p. v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vyčítal prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa, nakoľko vo veci neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O. s. p., keď navrhovateľ riadne a včas požiadala z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázal priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní. Uvedeným postupom súdu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti konania, keď navrhovateľ nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam a dôkazom odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal.

Opätovne navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné z konania vylúčiť. Len samotná skutočnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľa je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 10. 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012-24). Vzhľadom na navrhovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby sa pokračovalo v konaní, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

V ďalšom navrhovateľ tvrdil, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami, založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd navrhovateľovi umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody, a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritorne rozhodol, porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Navyiac z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľný pôvod listín, oboznámením ktorých bolo vykonané dokazovanie, t. j. či sa skutočne jednalo o listiny založené v exekučnom spise. Prvostupňový súd tiež ignoroval ust. § 153b O. s. p. a vo veci nerozhodol kontumačným rozsudkom, ktorého základom by bol navrhovateľom tvrdý skutkový stav, a to aj napriek tomu, že odporca na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, nereagoval.

V časti nepriznanej náhrady majetkovej škody navrhovateľ označil napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda navrhovateľovi nevznikla. Súdu vyčítal aj to, že napriek jedinečnosti skutkového základu v tomto konaní, súd prvého stupňa odôvodnil svoje zamietavé rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržiavaní práva navrhovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s údajným tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ pritom chcel v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť a predložiť ďalšie dôkazy.

K návrhom uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy navrhovateľ uviedol, že súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote, zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Za irelevantné označil úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, naviac, keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, rovnako irelevantnými sú aj úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy súdu o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

Odporca sa k podanému odvolaniu v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

Odvolačí súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Odvolačí súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z., v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom).

Za nesprávny úradný postup sa v zmysle ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“) považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Skúmanie existencie nesprávneho úradného postupu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2010 nebolo viazané na výsledky vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti na prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že konajúci sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, majúceho za následok prietahy v súdom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Súd prvého stupňa bol preto v predmetnom konaní sám oprávnený posudzovať existenciu nesprávneho úradného postupu.

Z vykonaného dokazovania mal prvostupňový súd za preukázané, že o žiadosti navrhovateľa, ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, bolo exekučným súdom rozhodnuté po viac ako 17 mesiacoch od doručenia žiadosti. Súčasne súd prvého stupňa konštatoval, že návrhu navrhovateľa by nebolo možné vyhovieť nakoľko navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal vznik majetkovej škody a príčinnú súvislosť medzi údajnou škodou a nesprávnym úradným postupom. Prvostupňový súd správne s poukazom na ust. § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. uviedol, že poškodenému sa priznáva skutočná škoda, ako reálny úbytok na jeho majetkových hodnotách a ušlý zisk ako očakávané rozmnoženie majetkových hodnôt pri pravidelnom a škodovou udalosťou neovplyvnenom priebehu vecí. Zo spisu je pritom aj odvolaciemu súdu zrejmé, že navrhovateľ nepredložil žiaden relevantný dôkaz na preukázanie vzniku a výšky majetkovej škody, ktorá mu údajne mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Obsah exekučného spisu pritom nepotvrdil ani vznik výdavkov navrhovateľa v súvislosti s urgenciami exekučného súdu. Naviac škoda, tak ako si ju vyčíslil navrhovateľ, t. j. paušálne vyčíslené administratívne výdavky, nemôže v žiadnom prípade odrážať skutočnú škodu vzniknutú navrhovateľovi

v tomto konkrétnom prípade, ktorú by bolo možné aj riadnym spôsobom verifikovať. Odvolací súd je tiež toho názoru, že po podaní návrhu na zmenu exekútora v priebehu exekučného konania nemôže oprávnenému v súvislosti s nečinnosťou súdu vzniknúť škoda, nakoľko pôvodný exekútor je podľa zákona povinný vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe. Súd prvého stupňa vychádzal z podobného záveru, keď uviedol, že zmena súdneho exekútora nemohla ovplyvniť ani účel exekučného konania, ani nemohla mať bezprostredný vplyv na povinného.

Nakoľko navrhovateľ nepreukázal vznik skutočnej majetkovej škody, nemôže byť v danom prípade splnená ani tretia podmienka zodpovednostného vzťahu, ktorou je kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom a spôsobenou škodou.

Súd prvého stupňa vyhodnotil, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej z dôvodu, že len samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v primeranej lehote nie je dostatočným zadostučiniením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Skutočnosť, že právo na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam, upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, potvrdil už Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 467/08. K týmto predpokladom patrí v zmysle ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. U právnických osôb sa skúma predovšetkým dopad nesprávneho úradného postupu na dobrú povesť právnickej osoby, či neistota v plánovaní, rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Navrhovateľ síce tvrdil, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a zneistila ho v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, avšak ani na podporu týchto (subjektívnych) tvrdení nepredložil žiadne dôkazy, čo prvostupňový súd správne vyhodnotil v jeho neprospech. Pokiaľ navrhovateľ v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu poukazoval na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase, zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odvolací súd len dopĺňa, že samotné porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci ústavného súdu. Všeobecný súd by preto nemohol v tomto konaní skúmať, či bolo porušené ústavné právo navrhovateľa a žiadne konanie, v ktorom bol konštatovaný prietah v konaní sa nevedelo, resp. navrhovateľ túto skutočnosť netvrdil, ani nepreukázal. Navyiac, aj v prípade potvrdeného porušenia ústavných práv by navrhovateľ musel preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy, čo v danom prípade splnené nebolo.

Právne bezvýznamným je aj tvrdenie navrhovateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko prostredníctvom vykonaného pojednávania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, nakoľko povinnosťou účastníka konania je podľa § 120 ods. 1 O. s. p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom navrhovateľ si túto povinnosť nespĺnil, keď na existenciu znaleckého posudku ani v návrhu na začatie konania nepoukázal a tento v priebehu prvostupňového konania (a ani v odvolacom konaní) súdu nepredložil.

Relevantnosť odvolacej námietky nestrannosti a zaujatosti konajúcej sudkyne vylučuje skutočnosť, že po postupe podľa § 16 ods. 1 O. s. p. bolo Krajským súdom v Bratislave, ako nadriadeným súdom, uznesením zo dňa 22. 10. 2012, č. k. 11NcC/98/2012-15 rozhodnuté, že zákonná sudkyňa E.. U. Š. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Ani v odvolacom konaní druhostupňový súd nezistil žiadne iné skutočnosti spochybňujúce nestrannosť zákonnej sudkyne.

Za neopodstatnenú považuje odvolací súd aj námietku navrhovateľa, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom.“ Z úradnej činnosti je konajúcim súdom známe, že navrhovateľ podal na súdy množstvo žalôb, týkajúcich sa rovnakých účastníkov, s totožným skutkovým základom. Sám navrhovateľ všetky návrhy na začatie konania a nasledovné procesné návrhy odôvodnil identicky (t. j. „formulárovo“), pričom rozdiely sa týkajú iba označenia exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie vecí, pokiaľ vychádza zo

správne zisteného skutkového stavu. Navyiac zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by tento postup súdu prvého stupňa bol nezákonný.

Rovnako nedôvodnou je aj námietka arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré plne zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku, uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., a preto nemôže zakladať odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Odvolaciemu súdu sa javia byť bez akéhokoľvek racionálneho základu aj tvrdenia navrhovateľa v tom smere, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Z obsahu spisového materiálu, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvého stupňa skutkový stav zisťoval aj z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 37Er/1398/2004, ktorého oboznámenie požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom k vyššie uvedenému, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Napadnutým uznesením, č. k.: 7C/163/2012-133 zo dňa 10. 12. 2014 súd prvého stupňa uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20,- eur podľa zákona č. 71/1992 Z. z., položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti uzneseniu okresného súdu podala navrhovateľka v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Žiadala, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Namietala predovšetkým, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. Ak aj bol súdny poplatok vyrubený podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa uvedenej položky sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody, spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, a teda z uvedenej definície spoplatneného úkonu vyplýva, že uvedený poplatok sa vzťahuje len na podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu teda nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Poukázala na odôvodnenie pozmeňujúceho a doplňujúceho návrhu poslancov k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, keď konkrétne zdôrazňuje, že „v nadväznosti na zrušenie vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, sa navrhuje zaviesť paušálny súdny poplatok pre tieto žaloby vo výške 20,- eur, čím sa jednak čiastočne zohľadňuje účel vládneho návrhu zákona a súčasne sa zlepšuje v porovnaní s vládnym návrhom prístup k spravodlivosti v týchto veciach, nakoľko sa nebude vyberať poplatok podľa percentuálnej sadzby, ale práve ako paušálny poplatok, ktorý je podstatne nižší.“ Vzhľadom aj na toto stanovisko má navrhovateľka za to, že súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/39/2007 s tým, že použitie analógie legis je v prípade vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vylúčené. Súd je pri rozhodovacej právomoci viazaný čl. 2 ods. 2 a teda platí, že môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý stanoví zákon. Odvolateľka navyše zdôraznila, s poukazom na ustanovenie § 18ca ZoSP, že za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012 a v danom prípade bola žaloba podaná pred 01. 10. 2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zákona, ktorý vyššie uvedený súdny poplatok, resp. položku Sadzobníka súdnych poplatkov zaviedol.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie dôvodné.

Navrhovateľka v odôvodnení odvolania namietala predovšetkým nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia a uviedla, že pre absenciu dôvodov „skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu, môže len hádať“. Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal

ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa ustanovenia § 167 ods. 2 O. s. p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že ustanovenie § 167 ods. 2 O. s. p. odkazuje na ustanovenia § 152 a nasl. O. s. p., z ktorých sa použijú iba tie náležitosti, ktoré sú primerané forme uznesenia, pokiaľ zákon nemá osobitné ustanovenie. Primeranosť vyplýva z účelu toho - ktorého konkrétneho uznesenia. V preskúmvanej veci je napadnutým rozhodnutím uznesenie, ktorým súd prvého stupňa uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku. Nie je možné súhlasiť s tvrdením navrhovateľky, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie. Je potrebné vychádzať z obsahu a celého kontextu uznesenia - odôvodnenie rozhodnutia je obsiahnuté v texte uznesenia, pričom nie je vadou, že text nie je svojou formou rozčlenený tak, že odôvodnenie sa nachádza v samostatnej časti pod označením „Odôvodnenie“. Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa obsahuje odôvodnenie, ktoré je primerané účelu, pre ktorý bolo vydané - obsahom odôvodnenia je konštatovanie, že sa jedná o súdny poplatok za odvolanie voči rozsudku v konkrétnej veci vednej pod sp. zn.: 7C/163/2012 a je uvedená položka Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej sa poplatok vyberá. Z obsahu napadnutého uznesenia preto navrhovateľke musí byť zrejmé, z akého dôvodu bolo napadnuté uznesenie vydané, sama navrhovateľka tento dôvod napokon vo svojom odvolaní identifikovala.

Odvolačný súd preto považuje uznesenie za obsahovo dostatočne určité a preskúmateľné.

Ďalšou odvolacou námietkou navrhovateľky bola namietaná skutočnosť, že za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, nie je stanovená poplatková povinnosť, nakoľko spoplatnené je len samotné podanie žaloby. Podľa § 2 ods. 4 vety prvej zákona č. 71/1992 Zb. (Zákona o súdnych poplatkoch), v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ. Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov účinného od 01. 10. 2012, t. j. v čase podania odvolania, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur. Podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Z vyššie uvedenej poznámky je zrejmé, že súdny poplatok sa vyrubuje nielen za samotnú žalobu o náhradu škody, spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ale i za ďalšie úkony, vrátane podaného odvolania. Ak aj navrhovateľka poukazuje na odôvodnenie pozmeňujúceho a doplňujúceho návrhu poslancov, je nutné uviesť, že uvedené odôvodnenie sa vzťahuje najmä na zdôvodnenie „paušálnosti“ súdneho poplatku pre tieto žaloby vo výške 20,- eur práve z dôvodu zlepšenia prístupu k spravodlivosti v týchto veciach, teda, aby sa uvedený súdny poplatok nevyberal podľa percentuálnej sadzby v zmysle položky č. 1, ale práve ako poplatok paušálny. Z uvedeného nevyplýva, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie žaloby tak, ako na to poukazuje žalobca v odvolaní. Zo strany súdu prvého stupňa nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, nakoľko aj v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/39/2007, na ktoré okrem iného, v odvolaní navrhovateľka poukazuje, ide o súdne konania, resp. poplatky, ktoré v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené nie sú. V konkrétnej veci však o takýto prípad nejde, nakoľko konanie o náhradu škody, spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve v položke č. 7a. Argumentácia navrhovateľky v odvolaní preto nie je úplná a je zjavne účelová s cieľom dosiahnuť neplatenie súdneho poplatku za odvolanie.

Nesprávna je aj argumentácia odvolateľky, že odvolacie konanie v danej veci nezačalo až podaním odvolania zo strany navrhovateľky, vo vzťahu ku ktorému zaplatenie súdneho poplatku prináleží a žaloba vo veci samej bola podaná pred 01. 10. 2012, teda pred účinnosťou zákona č. 286/2012, ktorým

sa mení a dopĺňa zákon NR SR Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/37/2010 zo dňa 04. 08. 2011 „tak, ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti.“ Zákon o súdnych poplatkoch v § 17 ods. 2 ustanovuje, že poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom. Zákon č. 286/2012 Z. z. zaviedol do zákona o súdnych poplatkoch aj prechodné ustanovenie účinné od 01. 10. 2012, a to § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. Súd prvého stupňa sa spravoval pri vyrubení súdneho poplatku za konanie o odvolaní položkou sadzobníka súdnych poplatkov č. 7a (ako prílohy k Zákonu o súdnych poplatkoch) účinnou v čase vzniku poplatkovej povinnosti, teda podaním odvolania a dôvodne prihliadal na poznámku č. 3 k položke č.1 Sadzobníka súdnych poplatkov, § 5 ods. 1 písm. a/ ako aj § 17 ods. 2 a § 18ca zákona o súdnych poplatkoch

Odvolací súd poznamenáva, že totožný právny názor vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 340/2014-8 zo dňa 19. júna 2014 v skutkovo a právne obdobnej veci. Ústavný súd v predmetnom náleze konštatuje, že krajské sudy sa v napadnutých uzneseniach zaoberali a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadali so všetkými odvolacími námietkami sťažovateľa (POHOTOVOSTĚ), ktorý namietal vznik poplatkovej povinnosti podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov v súdnom konaní za iný procesný úkon, ako len samotné podanie žaloby. Napadnuté uznesenia krajských súdov nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch (položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov). Vzhľadom na to ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namietala, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p., § 142 ods. 1, v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p., a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si náhradu neuplatnil.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.